

Radu-Ilarion Munteanu

GUERILLĂ
ÎN CÂMPUL CU MACI

GUERILLĂ ÎN CÂMPUL CU MACI

Radu-Ilarion Munteanu, născut la 10 iunie 1946, în Vulcan, jud. Hunedoara, între mineri și momârlani, fost fizician, fost cercetător, fost coautor negru la o serie de volume de chimia și tehnologia polimerilor, cu un singur nume pe copertă, fost redactor al mensuralului quasiștiințific *Sănătatea Plantelor*, fost redactor la portalul cultural **LiterNet.ro**, membru al USR și al ASB, secția proză, pensionar. Cărți publicate:

Glissando(coautor fiul său Ramiro), proză, Ed. Napoca Star, Cluj-Napoca, 2001; *Nisip peste bordul nacelei*, versiune prescurtată, semnată singur, prefață Horia Gârbea, Ed. LiterNet.ro, 2003; *Fals tratat de alchimie onirică*, proză, prefață de Horia Gârbea, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2005; *Călătorul deserviciu*, jurnal, prefață de Daniel Cristea-Enache, Ed. Semne, în colab. cu Ed. MNLR, București, 2008; *Despre prietenie, despre bătrânețe*, jurnal, prefață de Radu Sergiu Ruba, Ed. Galaxia Gutenberg, col. Palimpsest, Târgu Lăpuș, 2008; *Osmoze*, proză, prefață de Liviu Antonesei, Ed. Limes, col. Paraliteraria, Cluj-Napoca, 2008; *Trompetistul care seamăna cu Melchiade*, proză, prefață de Ioan Pavel Azap, Ed. Limes, Cluj-Napoca, 2010; *Finalul cel mai dificil, supraviețuirea*, eseuri de cinematecă, Ed. Vreamea, Buc., 2011; *De la Parcul papagalilor la grădina Getsimani*, jurnal de călătorii, Ed. Galaxia Gutenberg, Târgu Lăpuș, 2012; *Prequel*, jurnal de pre-călătorii, prefață de Liviu Anonesei, Ed. Vreamea, Buc. 2012; În pregătire: *365 ¼, gânduri*. Ed. Limes, Cluj, 2013, *Arcturiana*, roman SciFi. Volumele de proză și placheta de poeme parodiate, ilustrate de Liviu Ovidiu Penea. Idem unele portrete ale autorului pe coperta a IV-a. Coordonate autor: rimunteanu@litenet.ro, www.olderimsix.info, <http://blog.olderimsix.info>

CUPRINS

POVESTAȘUL E UN SIMȚIROR PROFESIONIST - prefață

1. MONUMENTUL
2. ÎNALTUL CONSILIU ȘTIINȚIFIC PLANETAR
3. UN JOC SECUND, MAI PUR
4. VACANȚA LUI VIRGIL
5. DESPRE UNELE ASPECTE ALE SINERGIEI FAPTELOR
6. DIN CE SUNT FĂCUT?
7. RECORDING
8. AICI LÂNGĂ CER
9. VIAȚA CA UN TREN
10. DOAR UN JOC PE CALCULATOR
11. VIZITA DIAFANEI DOAMNE
12. MAESTRUL IDEAL
13. UN OM
14. LOOKING FOR A JOB
15. MISIUNE TEMPORALĂ
16. POVESTE
17. CĂDERE ÎN ZENIT

Prefață

POVESTAȘUL E UN „SIMȚITOR PROFESIONIST”

Radu Ilarion Munteanu, RIM – după cum este numit de către prietenii și cititorii săi -, nu se află cu *Guerillă în câmpul cu maci* la prima sa carte. El și-a dat măsura până acum debutând și cu versuri, cu roman, cu însemnări de călătorie. Există o sete

de a scrie ceea ce vede, ceea ce a înțeles după ce a văzut sau citit, pe care RIM o îndură cu ceea ce îi e definitiv, un umor levantin, o ironie livrescă și o vână parodică de mare forță. Iar după ce scrie, RIM nu își astâmpără setea, căci a scrie despre miraje, despre vise și despre alte scrieri nu este o intrare într-o oază, ci o alunecare a nisipului de sub pașii călătorului pe coama dunelor.

Guerillă în câmpul cu maci pune laolaltă proze scurte scrise în două decenii și cu mărcile mai multor sub-genuri literare. Și totuși, impresia de ansamblu este una de coeziune, ca și când ar exista o supra-poveste ce le include pe toate poveștile. Nu întâmplător, 6

fie că scrie la persoana întâi, fie la a treia, RIM își păstrează o detașare semnalizată lexical – mi se pare simptomatică apariția repetată a termenilor „povestaș” și „drakku”. Indiferent de cum alege să își poarte dialogurile – cu linie de dialog, sub ghilimele sau, pur și simplu, bazându-se pe inteligența cititorului, lasă replicile una după alta în corpul povestirii – „povestașul” RIM nu poate depăși maximul de violență sau uimire exprimată de „drakku”. Și chiar în momentele când le folosește, RIM se îndepărtează de ele, zâmbind și încheindu-și textul în convenția ce și-a ales-o.

Într-o direcție de interpretare cvasi-didactică, *Guerillă în câmpul cu maci* conține texte science fiction, texte fantastice și texte „de frontieră”. Cred că etichetările sunt periculoase în interpretarea prozelor lui Radu Ilarion Munteanu. El nu face paradă de stăpânirea codurilor literare ale sub-genurilor, se folosește de ele pentru a-și spune povestea – de cele mai multe ori aceasta fiind un răspuns, cel al lui RIM, la întrebări fundamentale – și atât. De aceea, înainte de a vorbi puțin despre fiecare proză în parte, trebuie să repet că ansamblul volumului *Guerillă în câmpul cu maci* este mai mult decât însumarea celor 17 titluri. Într-un fel, avem în RIM și guerilla sa, exemplul autorului proteic, capabil ca un povestitor de bazar oriental sau menestrel de curte occidentală să spună și să cânte ce i se cere...

În cheie science fiction, Radu Ilarion Munteanu dă texte de chirurgie temporală (*Misiune temporală, Viața ca un tren*), texte în care lumea trebuie salvată de o catastrofă cosmică (*Aici lângă cer, Vacanța lui Virgil*), texte despre contactul cu inteligențe non-umane (*Monumentul, Înaltul Consiliu Științific Planetar, Despre unele aspecte ale sinergiei faptelor*), texte despre o tehnologie care modifică realitatea (*Un joc secund mai pur, Recording*).

În cheie fantastică, RIM a scris basm (*Poveste*), texte onirice (*Maestrul Ideal, Doar un joc pe calculator*), parabole (*Din ce sunt făcut?, Vizita diafanei doamne*).

În cheie „realistă”, ca un contra-punct, există *Un om* și *Looking for a job*.

Iar textul care demonstrează cel mai bine futilitatea etichetărilor - în contextul unui volum complex/complet ca *Guerillă în câmpul cu maci* - este *Cădere în zenit*, o proză biografică cu motivații și final de fantastic straniu, cu gadget SF inclus.

Interesant este că nu aș fi greșit cu nimic dacă aș fi subliniat elementele de parabolă din *Monumentul* sau *Un om*, tot astfel cum aș fi putut recunoaște un SF militarist în *Doar un joc pe calculator* sau un fantastic poetic în *Despre unele aspecte ale sinergiei faptelor*.

Începusem să vorbesc despre ce unește toate aceste conținuturi, și anume vocea auctorială. Prea versat deja, până într-acolo încât își permite autoironia cea mai acidă, RIM este un „povestaș” cu o voce sigură. De la mărcile lexicale amintite până la frazarea ingenios echilibrată între enunțuri ample și enunțuri telegrafice, RIM arată că poate scrie orice, dar nu oricum. *Guerillă în câmpul cu maci* este o carte despre

„orice”-ul pe care Radu Ilarion Munteanu l-ar fi vrut mai aproape, fie sub vedere, fie în amintire, fie ca problemă intelectuală sau morală, fie câteva combinații de „orice” la un loc.

Îndepărtat și însetat călător între dunele acoperite de litere, RIM ne oferă o oază reală, la capătul unei lupte individuale în care a fost, cum spune în *Recording*, „simțitor profesionist”. Nu este de mirare atunci, că lectura care dă supra-povestea la *Guerillă în câmpul cu maci* va fi un **reportaj**.

Cătălin Badea-Gheracostea

MONUMENTUL

Ceva mai bine de trei generații îi trebuiseră navei spațiale *Hopeful Endeavour* să parcurgă, cu mijloacele de propulsie disponibile jumătății secolului XXII. Mai precis anul 2146 după anticul de acum calendar gregorian, când pornise de pe orbita terestră, unde fusese de altfel construită, bucată cu bucată, timp de 33 de ani tereștri. Scopul navei era să acopere cei aproape 12 ani-lumină până la apropiata stea numită *Tau Ceti* conform unui cod la fel de antic. Cititorul prezentului, adică cel de un veac de sapiențitate mai târziu, știe codul actual al stelelor galaxiei, ar fi inutil să-l precizez. Utilizarea unor denumiri antice are rolul ei.

Studiată exhaustiv, cu mijloacele finului de secol XX și ale începutului de secol XXI, ca, de altfel, toate stelele apropiate de Soare, nu părea defel propice dezvoltării vieții. Conținutul redus de metale grele făcea puțin probabilă existența unor planete solide apropiate. Dacă ar fi existat, nenumăratele comete le-ar fi bombardat la intervale mai mici decât ar fi avut nevoie viața să evolueze, iar o gigantă gazoasă masivă, care sădevieze majoritatea cometelor, nu fusese identificată radiospectroscopic. Cercetările pe linia SETI nu prinseseră semnale radio interpretabile ca având structură de limbaj coerent. Dar era acolo, la îndemână, precum *Epsilon Eridani*, încât dacă nu doar naturala curiozitate umană, ci mai ales nevoia adânc imprimată de a găsi în univers parteneri de dialog, asmuțise bandele de cercetători asupra stelei la fiecare nou salt tehnologic. Speranța nemuritoare făcea salarii în dinți de fierăstrău la intervale din ce în ce mai mici, în ritmul exponențial al acumulărilor fizicii spațiale. La aproape un secol după ce programul SETI scosese steaua din aria cercetărilor bazate exclusiv pe investigarea undelor electromagnetice, imboldul major fu dat de două descoperiri. Pe care cine știe ce coordonare transcendentală le sincronizase. Distanțate de 7 ani. Mai întâi rwandezul M'biki Boka, ce urma un al treilea stagiul postdoctoral la Universitatea din Bologna, lansă ideea revoluționară că tehnologia unei civilizații nu depindea exclusiv de câmpul electromagnetic, chiar dacă viața se bazase pe acesta, evoluția abutisând în ființe dotate cu sistem nervos complex, coordonând organisme emițătoare de câmp bioelectromagnetic local. Din vechimea mai mult decât dublă a lui *Tau Ceti*, față de Soare, savantul sfrican deduse că faza electromagnetică a tehnologiei trebuia săfi dispărut cu mult înaintea formării soarelui, eventuala tehnologie putându-se baza pe

orice alt câmp. Pe care anume, strigă întreaga comunitate științifică terestră. Teoriile matematice ale lui M'biki Boka sugerau două alternative: controlul gravitației, prin depășirea stadiului cunoașterii gravitației quantice, către care vârful de lance al științei terestre abia se străduia, fie un alt câmp încă necunoscut. Omul fu făcut șarlatan și, după o luptă pierdută dinainte, se retrase amărât, rănit sufletește, la Universitatea din mica lui țară. Tocmai când de la Universitatea Bec Herlouin, construită de un grup irezistibil de entuziaști, pe ruinele străvechii abații normande, nepoata unei matematiciene române, Alexandra Oprea, deocamdată doar doctor, în drum spre postdoc, oferi lumii, cu palmele întinse, precum în icoane domnitorii din pământul ei de baștină ofereau mânăstiri, primul dispozitiv de detecție a *câmpului conștiinței*. O realitate fizică mai mult intuită, mai mult utilizată empiric, a cărei natură rămânea misterioasă și despre care, tot pe baze empirice, nu se putea bănuia mai mult decât că spațiul și timpul nu-i limitează acțiunea. Dar despre care se bănuia că leagă ființele umane pe baza unei și mai misterioase rezonanțe. E adevărat, efectele taumaturgice ale acestui necunoscut câmp se suprapuneau peste funcția utilizată în perfectă cunoștință de cauză de așa numita biorezonanță. Asupra căreia nu insistăm, nu face parte din poveste. Detectare fără teorie? Era împotriva firii. Herr Heinrich Herz detectase undele electromagnetice rezultate ca soluție a ecuațiilor lui James Clerk Maxwell, ca formă de propagare a câmpului electromagnetic, iar nu invers.

Conspirația evenimentelor își făcu datoria. Un tătar sănătos la tot capu' afară de o mică roțiță ce se învârtea invers, făcu mare zgomot cu o teorie absolut inedită, ce construia o punte între două domenii matematice mai îndepărtate decât vârful aripilor unui condor andin, hai să le zicem antisimetria soluțiilor ecuațiilor homerice, dacă așa ceva poate exista, povestașul habar n-are, nu-i matematician și lemele lui Saltâkov-Scedrin, ce dacă e omonim cu un scriitor, ce numa un câine-i scurt de coadă? Zgomot însemna premiul anual al congresului mondial al matematicienilor. Echivalența celor două obiecte matematice ducea direct la o teorie și mai inedită, la care visaseră eroi ai romanelor SciFi de pe la mijlocul secolului XX, a *spațiului zero*. De aici teoria *câmpului conștiinței* crescă precum vrejul de fasole al lui Jack. Alexandra își perfecționează scula și o donă viitoarei expediții către *Tau Ceti*. Căci toate datele negative ale astroradiofizicii și ale SETI nu contraziceau ipoteza, care ajunse imediat șlagăr, hăpăită de nesățioasa media, pe buzele tuturor. Care nu înțelegeau nimic din ea. Cu o gravitație controlată mental, taucetienii ar fi putut exista. Ceva îi împiedicase totuși să ne caute.

Ca să nu fie prea ușor, propulsia spațială nu ținu pasul cu teoriile articulate care-i presupuneau pe taucetieni. Buna și bătrâna conservare newtoniană a impulsului, pe care s-au bazat rachetele de jucărie care n-au ieșit din sistemul solar era prea puțin. Propulsia ionică nu aducea mult mai mult. Aiureala anamezonului și șmecheria hyperspațiului rămaseră în istoria literaturii SciFi. Propulsia gravitică era departe și

oricum părea de neînțeles de ce n-o folosiseră taucetienii înșiși să ajungă pe Terra. O soluție de compromis duse lucrurile la limita vremurilor: maximum o optime din viteza luminii. Un secol în loc de 12 ani. Baza fizică n-am înțeles-o, cum, ca povestaș, nu înțeleg mai nimic din ce relatez. Repet și eu ca papagalul, un reporter spațial, chiar cu un doctorat în GSS, adică științe spațiale generale, nu poate cuprinde totul. Pare să fi fost vorba de ultima găselniță în materie, primul microreactor de fuziune. Necazul cu el era imposibilitatea teoretică de a menține stabilă mai mult de o fracțiune infimă de secundă capcana magnetică ce confina plasma în fuziune. Dar energia produsă de aceasta era așa de fulgurant convertită de propulsoarele propriuzise în impuls mecanic, încât plasma se răcea înainte de distrugerea capcanei magnetice. Un soi de *mașina lui Ivan merge-o clipă, stă un an, da' nu din daltă și din ciocan*. Ivan Arnoldovici Koroviev era părintele ei. La ritmul ăsta accelerația era foarte limitată, de unde raportul mai sus precizat. Nix posibilități de ameliorare în croazieră, chiar dacă pe Terra centralele de fuziune aveau să elibereze lumea de angoase încă înainte de ajungerea lui Hopeful Endeavour în sistemul taucetian.

Așa e că mi-a mers să vă trag în piept? A sesizat cineva dintre voi, pământenii, destinarii mei, momentul când am preluat jurnalul de bord, imediat după ceremonia de difuzare în spațiu a cenușii tatălui meu? Așa merge treaba aici. Așa e efortul speranței. 314 voluntari selectați după specialități armonizate și articulate, fiecare deținător a cel puțin 6 meserii, răsverificați dpdv genetic, s-au îmbarcat în anul de grație 2146, în proporția calculată de mama natură, 137 bărbați și 177 femei, doar o șesime cupluri anterior stabilite, dar nu fără a-și manifesta libertatea de reproducere în cadrul unui consiliu genetic cu o bază de date pe măsură și un soft și mai tare. Cu recomandarea ca proporția să fie păstrată cât mai aproape de cea inițială, iar numărul membrilor echipajului să rămână constant. Ca deținător al jurnalului de bord, da, ați ghicit, una din cele 6 meserii ale tatălui meu fusese scriitor SciFi, eu conduceam și echipa de comunicare cu baza. Intervalul între mesaje se lungea, odată cu depărtarea de orbita terestră. Până la limita de 75 de ore între emisie și recepție, echipa de la sol primea în timp real sinteza progreselor făcute de colaborarea între tehnologii și teoreticienii câmpului conștiinței. Și le trimitea de îndată navei spațiale. Echipajul căreia era, astfel, la curent cu progresele științei și tehnologiei terrane. Pe vremea tatei, el a șomtat destul pentru a mă crește și instrui. Mama, ca biolog specializat în hidroponică, avea mai puțin timp. Am dat examen în fața staffului de comandă în preziua plecării tatei. Nu aveam nicio emoție cu un instructor ca el. Am preluat comunicarea cu baza practic în timp real, pe seama progreselor făcute în utilizarea tehnologiei bazate pe câmpul coștiinței. Proiectele capătului nostru de linie ni le trimiseseră, pentru siguranță, pe ambele căi. Ultimii ani ai tatei au fost cei mai duri. Deja îi eram asistent

Aici transmisia s-a întrerupt. Peste mai bine de un an a continuat. Viața pe Hopeful Endeavour decurgea conform planului. Generația a doua înlocuise aproape complet echipajul care plecase. Dar transmisia n-a mai durat mult. Baza n-a mai primit nicio confirmare a recepției progreselor făcute pe Terra. Cum, în ciuda iminentei achiziții a energiei la discreție, planeta era în mare fierbere, s-a decis închiderea provizorie a bazei. Destule vieți de militar de elită, cu misiunea s-o păzească, dar și de bande înarmate ce încercau, periodic, s-o ia sub control, au umplut același cimitir. Prin strania decizie a președintelui planetar. După zeci și zeci de ani de convulsii, planeta a fost pacificată. Pacificarea a durat și ea destulă vreme. În timp ce planeta își lingea rănilor, comandantul la zi al dispozitivului de pază a bazei dădu alarma. Transmisia reîncepuse. Nu mai trăia niciun specialist autonom în utilizarea echipamentelor de comunicații. Armata a fost nevoită, călcându-și pe inimă, dacă armata are așa ceva, la ordinul expres al președintelui planetei, să trimită o echipă proprie, la zi cu pregătirea. Echipa a decis dezafectarea echipamentului, într-un raport amănunțit, în care cel mai frecvent cuvânt era *obsolete*. Președintele oftă, semnă alt ordin, armata își calcă iarăși pe inimă, unde-o fi și aia, și reechipă la zi baza. Transmisia era de neînțeles. Mai trecură aproape doi ani, peste anul pierdut cu aducerea la zi a echipamentului bazei, până ce se construi, pas cu pas, un limbaj comun. Interlocutorii erau, cum deja ați dedus, taucetieni. Toți cei 314 membri ai celei de a treia generații de pământeni, ajunși cu bine, fuseseră dirijați de câmpurile gravitice controlate, plasați pe fundul oceanului planetar, apoi nava fu înconjurată de o vastă cupolă transparentă, impermeabilă, umplută cu atmosferă terestră, mereu îmborsătată. Pentru ca oaspeții să nu se plictisească, se programau furtuni. La intervale imprevizibile. Fundul oceanului planetar fu înlocuit, treptat, înainte de a-i sfătui pe oaspeți că pot ieși din nava într-un habitat mai larg, cu rocă terestră sintetizată. Un mic relief, un lac artificial, cu bihidrură de oxigen, așa-i ziceau ei fluidului terestr al vieții, asta fu tot ce puteau face taucetienii ca oaspeții să se simtă cât mai aproape cu putință de casă. Între timp se comunica în ambele sensuri, apărură în ambele lumi specialiști în traducere, tehnologia taucetiană permitea o socializare artefactuală, "lipind" imagini holografice în trei dimensiuni. Dar pragul de netrecut era că evoluția biologică eliminase orice urmă de viață zoologică pe planetă se juca de-a v-ați ascunselea cu cometele orbitând în jurul lui Tau Ceti. Viața era în întregime intraoceanică. Iar vârful ultim al evoluției aparținea aceleiași categorii biologice.

Relatarea taucetienilor nu mai dură mult. Se repetase zeci de ani terestri. Acum, când avură dovada că mesajul ajunsese pe Terra, închizând bucla, urma s-o întrerupă pentru o perioadă nedefinită. Pentru a da răgaz ambelor specii conștiente de sine și purtătoare de voință să reflecteze la ce poate duce continuarea comunicării acum posibile. Nimic mai rațional decât prudența taucetienilor. Căci încă de pe la mijlocul drumului navei spațiale Hopeful Endeavour, de îndată ce detectoarele lor de masă, orbitând automat mult în afara sistemului lor stelar, sesizaseră nava ce se apropia,

reuşiseră să-i intercepteze comunicațiile. Apoi le blocaseră unilateral. Iată de ce baza nu mai auzise nimic de la un moment dat, când fiul primului reporter era demult matur, deși încă nu se apropia de vârsta *plecării*. Le fusese lesne taucetienor să asculte ce se întâmplă pe planeta de unde venea nava.

Ultimul capitol relatează, iar emoția deveni sesizabilă petru traducători și dublurile lor, că socializarea se întrerupsese practic după ce interesul mutual scăzuse. Fiecare membru al celei de a treia generații a echipajului își sfârșise viața neforțat de niciun regulament de bord. O singură comunicare bilaterală se încăpățănase, multe revoluții planetare, să rămână activă, un curent emoțional din ce în ce mai puternic se stabili între nepotul reporterului, care renunțase la a-și face meseria și un exemplar feminin de taucetiană, care arăta ca un superb crin submarin, cum vezi și în acvariile de pe Terra. Deosebiți din toate punctele de vedere, afară de unul singur. Al acelui tip anume de emoție pentru care taucetiana învățase să pronunțe, sau cel puțin să emită semnale pe care traductoarele de sub cupolă îl făceau pe terran să audă *dragoste*. Fiecare exemplar al celor două specii călcă prin proprie voiță legile comunității lui și-i dedică celuilalt sau celeilalte întreg timpul și toate resursele emoționale. Liderșipul colectiv al taucetienilor conduse, cu un tact ce-i asigură realegerea de 7 ori, în tot atâtea legislaturi, furtunoase discuții în contradictoriu în consiliul superior taucetian. Cum băștinașii trăiau mai mult decât pământenii, având un metabolism mai lent, viața partenerului ales de aleasa lui fu prelungită artificial, fără ca el s-o știe. Încât își încheiară simultan ciclurile vitale, privindu-se cu dragoste din holovizoare. Același, cum să-i spunem, doamne, președinte al executivului planetar avu ideea ca artiștii poporului lor să nemurească în rocă subacvatică trupurile celor doi. Monumentul deveni prin tradiție spațiul public unde se formalizau legăturile de cuplu pe întreaga planetă. De fapt sub oglinda oceanului planetar. Militarii care înregistrară acest deocamdată ultim episod nu înțelegeau nimic. Presa, nici atât. Pe Pământ nu se auzise niciodată o asemenea poveste. Traseră concluzia ca taucetienii au o fire poetică și multă fantezie, dar transmiseră un scurt mesaj de mulțumiri. Apoi comunicarea încetă, cine știe pentru câte generații.

ÎNALTUL CONSILU ȘTIINȚIFIC PLANETAR

Încetarea comunicării fu raportată, pe cale ierarhică și ajunse în biroul oval, unde humorul ireductibil al speciei umane stabilise sediul instituției prezidențiale. Președintele atunci în exercițiu, Lee Kwan Lieuw de Saavedra y Sequeros, la persoana căruia întreaga populație a Terrei se referea cu prescurtarea *Leakey*, convocă, după ce se consultă cu stafful, apoi cu liderul consilierilor științifici, organul planetar de resort. Încetineala inerentă oricărei birocrății, fie ea complet informatizată, făcu procesul să dureze ceva vreme. Îndeajuns ca dacă președintele s-ar fi răzgândit, prin absurd, mașina de convocare s-ar fi oprit înainte de a-și finaliza

funcția. Ședințele ordinare ale Înalțului Consiliu Științific Planetar, la care ne vom referi prin acronimul ÎCȘP, aveau loc odată la un an și jumătate, când la un echinox, când la celălalt. Acum era vorba de una extraordinară, convocarea cădea în atribuțiile prezidențiale, dar timpul de aprobare al interminabilului șir de eșaloane, înaltul consiliu fiind constituțional autonom, lungea așa de mult procedura, că de la pacificarea planetei încoace, între ordinul de convocare și operaționalizarea sistemului de comunicare securizată între membrii înaltului consiliu, de fiecare dată, în cele doar 2 cazuri, problema științifică de interes planetar se rezolvase prin cooperarea specialiștilor fără niciun aviz suprem. Până a discuta întreruperii transmisiei taucetiene, ÎCȘP se dovedise o pretențioasă inutilitate.

În fine, Marele Șaman al științei terrene, titlu propus de un ecolog siberian, Wam Pu, celebru atât pentru flexibilitatea modelelor sale matematice, adaptabile oricărui ecosistem, cât și pentru humorul lui ascuțit, dădu citire mesajului prezidențial, care conținea, dincolo de formule protocolare, peste care vom sări, esența problemei: ce-i de făcut? Lenin însuși, care juca, la coada zilnică la cazanul cu smoală, o partidă de biki-boka în compania lui Tschernyshevski, își surâse-n cioc. Apoi Marele Șaman dădu cuvântul secretarului general, cecenul Șarmil. Din cortul său izoterm, situat pe crestele Caucazului, înțeleptul trase o dușcă de iaurt de iapă alpină și rezumă situația: dacă ăștia, iar crema științei terrene înțelese că se referă la plantele suboceanice gânditoare din sistemul *Tau Ceti*, căci nimeni nu luase în serios istorioara romantică a monumentului închinat dragostei interastrale, dacă ăștia se țin departe de o civilizație care le-a oferit tabloul dizgrațios al unui război intraspecie, atunci n-avem decât să așteptăm câte generații o fi nevoie să-și schimbe ideile, căci acum știm că ne pot urmări și o și fac. Tehnologie spațială pe baza câmpului conștiinței, pe care ei ar avea-o la degetul mic dacă n-ar fi confinați în oceanul lor, iok. Calculele onorabilului futurolog *Pană de vulpe* dovedesc că în cele mai optimiste predicții, mai devreme de 2 secole, prin forțe proprii, iok. Aici înțeleptul din munte nu dovedise senilitate, toată comunitatea științifică știa bine că un asemenea nume nu există la nativii din Alaska, la fel de bine cum era cunoscută frățeasca antipatie reciprocă dintre cei doi înțelepți. Sistemul multivideo gustă însă eleganța, discutabilă de altfel, cu care Șarmil ridicase degetul mic cu care ținea ceașca de iaurt de iapă alpină când se referise la nivelul de control mental al taucetienilor. Șarmil continuă: Rămânem deci, orice altă expediție am proiecta, legați de principiul lui Einstein, nu putem nici atinge, nicidecum depăși viteza luminii. Ne rămân două posibilități: o expediție spațială pe *alpha* sau Proxima Centauri și alta pe *Epsilon Eridani*. Întreg areopagul științei globale cunoștea preferința lui Șarmil pentru denumirile antice ale stelelor. Cu ce scop, slăvite, apărură pe displayul lui traducerea simultană a vreo 271 de întrebări firești de pe toate meridianele.

Aici se impune o scurtă digresiune: Dacă nimeni nu era pe deplin edificat asupra realei apartenențe la comunitatea șamanică mai discretă decât fusese

Francmasoneria, deși oficial nesecretă, a liderului comunității științifice globale, adică dacă titlul său tradițional avea sau nu acoperire, în schimb cel puțin o treime din înaltul consiliu știa iar ceilalți cel puțin bănuiau că Șarmil însuși era șaman. Capabil de a comunica nu chiar când i se punea pata, dar în condiții precis determinate, cu însuși spiritul lui Pythagora. Așa că respectul pentru persoana lui ascundea foarte multă prudență și încă și mai multă teamă.

Șarmil nici nu catadixi să răspundă. Dar în mintea participanților se contură ca o imagine care face *scharf*, gândul să-i fie dat cuvântul celui mai tânăr membru al conclavului *sui generis*. Fără fașoane, acesta fu văzut în prim plan de toate sistemele audiovizuale ale membrilor staffului științific și îndată și auzit. Avea să împlinească peste mai puțin de un sfert de revoluție terestră vârsta marelui ciclu chinezesc, 60 de ani. Se născuse, deci, pe timpul ultimelor campanii de pacificare planetară, după zecile de ani de război pustiitor și-i plăcea, când își permitea, rar, foarte rar, reveria că ar fi putut fi fiul celor doi îndrăgostiți de pe *Tau Ceti*. Dacă biologiceste ar fi fost posibil. În adânc, ilegal, subversiv și secret, se considera fiul spiritual al acelei stranii perechi astrale, depozitarul mesajului lor de dragoste adresat cel puțin zonei circumsolare a Galaxiei, dacă nu cumva Universului. De meserie specialist în coroborarea miturilor, legendelor, cu sau fără conotație religioasă. Mai mult fără. Deși își avea laboratorul cu echipament de scotocit în toate bazele de date cu excepția celor de înalt secret de securitate planetară în munții Vrancei și purta numele banal de Ghiță Ioan, își alesese *de son gréca* simbol identitar *Șarpele cu pene*. Iar ca talisman purta un scarabeu cu elitre aurii, nemurit într-o picătură de chihlimbar.

Scopurile sunt evidente, sunt două și corelate logic: Știința terestră trebuie să afle dacă există viață conștientă de sine, dotată cu voință proprie pe fiecare din cele două sisteme apropiate, apoi care le e nivelul tehnologic și, în caz optim, să obțină prin schimb pașnic propulsia cu viteza gândului, iertat să fiu dacă mă exprim cu o antică metaforă a basemlor poporului meu. Odată în posesia acestei tehnologii, n-avem decât să reactivăm la nivelul actual cercetarea planetelor terraformabile pentru a extinde, a expanda o populație metastabilă într-un sistem de colonii spațiale. E simplu ca bună ziua. Da, *bună ziua* era, cu alte veacuri în urmă, salutul standard pe limba poporului din care mă trag. De und zicala antică pe care o citez acum. Că Șarmil știe asta e limpede, că întreg consiliul o știe e evident, motivele pentru care se aruncă răspunderea exprimării cerințelor elementare ale strategiei pe un neînsemnat culegător de folklor, cum știu că sunt considerat, nu interesează pe nimeni. Angoasele fiecăruia sunt probleme personale. Participarea oricui cu resursele de voință și știință acumulate personal e, însă, o cerință elementară a condiției umane și, totodată, manifestarea la fel de elementară a responsabilității nivelului de cunoaștere la care au ajuns onorabilii membri. *Howgh!*

Se stârni un scandal monstru. Programele de traducere automată în timp real se blocau. Cum îndrăznește puțoiul ăsta care nici n-avea ce căuta în înaltul for științific

planetar să pună pe masă oul lui Columb? Marele Șaman lăasă gălăgia să obosească, apoi, când sosiră la prezidiu câteva sute de propuneri ca tânărul să fie dat afară din consiliu, iar câteva zeci mergeau și mai departe, cerând pe un isteric ton imperativ judecarea lui sumară și condamnarea la euthanasiere exemplară, dădu cuvântul bătrânului Șarmil. Acesta își mângâie tacticos barba rară, își aranjă turbanul, își șterse ochelarii cu rame de aur și spuse cu un calm olimpiian că-și însușește pe deplin concluziile specialistului în mituri și legende. Tăcerea ce urmă scandalului deveni asurzitoare. Marele Șaman sususe la vot o moțiune redactată de secretariatul său în timpul scandalului. Moțiunea rezuma ideile românului și propunea înființarea a 4 comisii noi. Una urma să faciliteze prin toate măsurile administrative legale munca următoarelor două, alta urma să studieze prin analiză pe text ultimul mesaj al taucetienilor, pentru a deduce tot ce era subconștient ascuns în subtext, a treia avea să coordoneze un institut de cercetări înființat prin lege de către Marele Consiliu Legislativ Terran, al cărui scop era reproiectarea propulsoarelor bazate pe microfuziune, la randamentul permis de progresele în domeniu și, iar a patra urma să prezinte zilnic sinteza muncii celorlalte 3, dar și a cercetărilor asupra celor două sisteme stelare vecine și nu în ultimul rând cercetările în planetologia terraformării, care deveneau secret planetar de importanță deosebită. Către doar 3 persoane: Președintele Terrei, Marele Șaman al ÎCȘP și... da, cui altcuiva, lui Șarmil. Numele românului nu figura în niciun act adoptat de înaltul consiliu și mai ales urma să fie evitată pomenirea lui în orice act legal. Nimeni nu trebuia să bănuiască rolul acestuia în proiectul născând din propriile concluzii logice. Nici chiar el însuși. Mai ales el însuși. Șarmil și Marele Șaman manevrară cu așa o abilitate că băiatul crezu că își cântase partitura la momentul lui și apoi istoria avea să-l uite cu desăvârșire. Că eu, povestașul știu și că voi, cititorii deja bănuți că se înșela, nimic nu-i mai firesc. Dar pariați, pariați, vă veți înșela și voi. Pentru prima oară de la înființarea ÎCȘP, opțiunea fu votată cu zero voturi împotriva și zero abțineri.

.....

Radu Ilarion Munteanu, RIM – după cum este numit de către prietenii și cititorii săi -, nu se află cu *Guerillă în câmpul cu maci* la prima sa carte. El și-a dat măsura până acum debutând și cu versuri, cu roman, cu însemnări de călătorie. Există o sete de a scrie ceea ce vede, ceea ce a înțeles după ce a văzut sau citit, pe care RIM o îndură cu ceea ce îi e definitoriu, un umor levantin, o ironie livrescă și o vână parodică de mare forță. Iar după ce scrie, RIM nu își astâmpără setea, căci a scrie despre miraje, despre vise și despre alte scrieri nu este o intrare într-o oază, ci o alunecare a nisipului de sub pașii călătorului pe coama dunelor.(...)

Într-o direcție de interpretare cvasi-didactică, *Guerillă în câmpul cu maci* conține texte science fiction, texte fantastice și texte „de frontieră”. Cred că etichetările sunt periculoase în interpretarea prozelor lui Radu Ilarion Munteanu. El nu face paradă de stăpânirea codurilor literare ale sub-genurilor, se folosește de ele pentru a-și spune povestea – de cele mai multe ori aceasta fiind un răspuns, cel al lui RIM, la întrebări fundamentale – și atât. De aceea, înainte de a vorbi puțin despre fiecare proză în parte, trebuie să repet că ansamblul volumului *Guerillă în câmpul cu maci* este mai mult decât însumarea celor 17 titluri. Într-un fel, avem în RIM și guerilla sa, exemplul autorului proteic, capabil ca un povestitor de bazar oriental sau menestrel de curte occidentală să spună și să cânte ce i se cere...

Cătălin Badea-Gheracostea

